

bromera

Fina Casalderrey

**NO ET POTS CASAR,
PARE!**

3ª EDICIÓ

–Elia, et comportes com una xiqueta malcriada.

–Elia, pensa una miqueta.

–Elia, ton pare té dret a refer la seua vida.

–Elia, no te'n passes d'exagerada.

Elia, Elia, Elia! Elia sóc jo i, a voltes, sobretot de nit, em trobe molt malament. Tinc por, molta por. Note com em batega el cor: toc-toc-toc. Ni tan sols m'he de tocar el pit per notar-ho. Mire el sostre i el veig, partit en mil miquetes. Tarde moltes hores, a mi me'n semblen moltes, a agafar el son. Tinc uns malsons terribles i no sé a qui demanar ajuda. Havíem viscut molt feliços fins fa poc de temps, però ara resulta que tinc un problema que no sé com resoldre.

Tinc quasi catorze anys. He crescut bastant durant els últims mesos. Sóc quasi un pam més alta que ma iaia Carmina. Ara que ella és pràcticament una nana, encara que no li ho pots dir perquè s'enfada. Tinc els cabells de color castany i els porte curts. El serrell, el tinc una miqueta més

clar. A voltes, el deixo assecat al sol, després d'haver-me'l mullat amb aigua oxigenada. A mon pare, li dic que se'm queda més clar perquè me l'asseque al sol i ell s'ho creu; encara que no crec que li done cap importància. Tinc una boca horrorosa, que fa por. És tan gran que sembla l'entrada d'una cova. Quan ric, me l'he de tapar amb la mà; però ja fa molt de temps que no ric i no és només per això, és per moltes altres coses.

Diuen que, de ma mare, només he heretat les pestanyes. Les tenia tan llargues que no necessitava ulleres de sol.

M'agrada molt portar vaquers i deteste els vestits. Ara que, si la bruixa de Berta se'n ve a viure amb nosaltres, és possible que m'obligue a posar-me'n algun, com li va passar a Teresa.

Visc amb mon pare, que és Carles, i amb els meus germans Robert i Xian. Xian és l'únic que em fa una miqueta de cas, però és molt menut. Només té tres anys. Ni tan sols sap pronunciar la essa encara; és un zopetez perquè tot ho diu amb la zeta, però és molt simpàtic. Robert se'n va enguany a estudiar fora. Jo li dic que tinc ganes que se'n vaja, però no és veritat. Crec que el trobaré a faltar. Mon pare fa classes de filosofia al Quart Institut. Vivim del seu sou i de la pensió que ens paguen per ma mare, que també era profe.

La nostra casa és a cinc quilòmetres del poble. No és gaire lluny i, a més, tenim un autobús cada hora. No és una zona residencial de gent rica, però és un lloc molt tranquil i a mi m'agrada. De nit no se sent el soroll dels cotxes, com passa en aquest hospital. Només se senten, a voltes, els lladrucs dels gossos i això en estiu, perquè dormim amb les finestres obertes. M'encanta caminar sobre aquella terra perquè no té veu; només et contesta amb l'aroma o amb el tacte. Només s'hi sent la remor de la pluja, tan semblant a la de la font del Gramal. Quan mire per la finestra és com si vera les ratlles d'una pel·lícula codificada en Canal +. Les nits d'estiu eixim a l'era per a mirar les estrelles. Les parets de la casa són blanques per dins i per fora, és com si fóra una coloma. L'únic so desagradable és el que fa Berta quan ve a casa.

–Ui, quina meravella de paisatge! Mmm, quines prunes més delicioses! –va dir una volta, la desvergonyida.

–No et preocupes que, abans d'anar-te'n, te'n prepararé un bon cabàs –li va dir mon pare, per complaure-la.

Aquell dia, mon pare li va ensenyar tota la casa: fins i tot la meua habitació. Jo vaig sentir una ràbia infinita que ja estava farta de dissimular. Com més la sentia lloar-ho tot, més creixia la meua

fúria. Com no havia de notar les diferències amb el seu pis? Per començar, la seua sala estava sempre brutíssima. La vaig imaginar passant l'aspiradora per ma casa i em va fer l'efecte que era un tanc de guerra. La guerra oberta que li he declarat, perquè no la suporte. Aquell dia, se'n va anar sense prunes; jo mateixa em vaig encarregar de collir-les totes. Les vaig amagar al rebost i vaig desaparèixer. Hi va haver una miqueta de rebombori, per si algú havia vingut i ens havia furtat la fruita, però jo em vaig poder mantenir al marge.

L'endemà, quan mon pare va veure les prunes guardades al rebost, em va preguntar:

–Eh! Què fan ací les prunes?

–Les vaig collir jo... No li n'havies de donar a aquella?

–I per què no ho vas dir?

–Em pensava que ja ho sabies.

Supose que va desconfiar de mi, però no em va dir res.

La nostra casa té escales per dins i per fora. És de dues plantes. A la planta baixa hi ha la cuina, el menjador, un bany, el rebost on mon pare guarda una col·lecció d'objectes antics, i el garatge. Mon pare és molt aficionat a guardar coses antigues, diu que això el relaxa. També hi tenim un hortet que no és gaire gran. O això diu

mon pare sempre que li preguntem si hi podem fer una piscina.

A la primera planta hi ha els dormitoris, l'estudi de mon pare i una saleta on estudiem nosaltres i on tenim les nostres coses.

Quan vinguérem a viure ací, jo era molt menuda i la casa estava per acabar. No hi havia baranes als terrats, ni mobles en la sala; tampoc no estava encara el despatx... Però, abans de nàixer Xian, ja estava acabada i completa. I mai millor dit, això de completa: ja no hi cap ningú més; si fóra ma iaia o algun familiar, encara, però aquella cara de mussol, ni pensar-ho!